

Medved in lisica.

(Basen.)

Mlad medved je začel samostojno svojo obrt in se je oblastno naselil v mali jami, odkoder je bil ozek vhod v lisičino.

To pa lisici ni bilo nikakor po volji in gledala je usiljenca po strani, a tudi medved je jel sitnariti, da bi si osvojil ves dom.

Lisica je premišljevala cel teden, kako da naj se ga iznebi.

„Hej, stričko, dobro jutro! Ali boste danes čez dan spali?“

Medved je nekaj zamomljal.

„Jaz tudi ne bom,“ nadaljuje lisica izredno prijazno. „Veste, ogledam si kak pripravnejši dom, ker dobim družino in bi bilo zato tu pretesno.“

„Selili se boste?“ začudi se medved, vesel, da se mu rjavka klanja.

„Tudi za vas, stričko, ni ta luknja! Pojdite, mogoče tudi za vas dobiva kaj primernega. Prav iskreno bi vam privoščila.“

„Res je. Meni ta luknja nikakor ni primerna,“ pritrjuje neizkušeni medved.

„Tudi predaleč od vasi je,“ pripomni lisica. „Glejte, če sem v stiski, pa stopim kar v vas in takoj dobim ali kuro, ali kokota, ali raco, ali pa zajca . . .“

„Tudi zame ne bi bilo napačno ob slabih časih,“ meni medved in požre slino.

In kosmatinec caplja z rjavko po gozdu.

„Glejte, sosed, tu pod hribom je vas! Sediva malo, da vam nekaj pojasnim. Ali vidite, koliko perotnine je tam doli?“

Medved je sedel in se zagledal v dolino. Lisica pa je brsknila za njim po mravljišču in nato sedla pred medveda.

„Vidite, stričko, tjakaj pridite lahko za sečjo pri belem dnevu, ne da bi vas kdo opazil. Jaz stopim že zdaj dol po malico.“

„In jaz grem s teboj po svojo . . .“

„Prav, prav, stričko! I — kaj pa vam je! I — kaj pa se tako oteplate? I — zakaj se pa tako presedate? Jej — jej — na mravljišču sedite in mravljince ste razdražili!“

„Kak mrčes je to! Svetuj mi hitro, tetka, kako naj se ga iznebim!“

„Jej, jej, težka stvar!“ jeclja lisica in se odmika. „Na tisoče mravelj je že na vas, in na stotine se jih je že zarilo v vaš kožuh. Grozno strupen je ta mrčes, ki vas v eni uri lahko ugonobi!“

„Joj meni! Otepi mi ga hitro, tetka!“

„Jej, jej! Kako se ga bojim! Ne morem . . .!“

„Svetuj mi hitro, ali pa mi otepi mrčes!“ zarentači medved.

„Jej, jej, stričko, nikar tako ne plešite, če ne, bo strupenina še bolj divja! Čujte, vendar mi je prišlo nekaj na misel. Glejte, tam doli pripravlja človek apnasto kopelj. Malo vroča bo še, kadi se še, ali nič ne stori! Sila je le sila. Tecite tjadol, človek bo pobegnil, ker se vašega rodu silno boji,

vi pa skočite noter čez glavo in se dobro okopljite. Boste videli, ves mrčes bo poginil . . . !“

„Kod pa naj tečem?“

„Kar naravnost, stričko! Pa nekolikokrat med potom zavpijite, da se vam človek brž umakne . . .“

Medved je lomastil čez drn in strn in rjul. Videč, da človek res beži, drvi brez pomisleka do apnice in skoči vanjo.

„Jej, jej, tetka, tetka, kje si . . . ? Nič ne vidim . . . !“

Ljudje so drli skupaj s sekirami in planili po medvedu.

„Jej, jej . . . Tetka, pomagaj mi . . . Ubijejo me . . . Jej, jej . . . !“

„To so zdravniki, stričko!“ se zadovoljno nasmeje lisica. „Ko boste zdravi, pridite brž gor!“

Zvonimir Maslè.

∴ LISTJE IN CVETJE ∴

Modrost v pregovorih domačih in tujih.

Celiti.

Ako hočeš zaceliti rano, jo moraš najprej poznati.

Ognojena rana se ne zaceli. *(Treba je najprej gnoj odstraniti. V dušnem oziru: odpraviti vse, kar zabranjuje izboljšanje.)*

Nevarno rano je treba temeljito zaceliti. *(Tukaj je vsako polovičarstvo brez pravega uspeha.)*

Kdor ne zna rane celiti, naj jo pusti v miru. *(Marsikdo hoče popraviti eno napako, pa zabrede še v večjo. Prosi n. pr. odpuščenja na tak način, da vdrugič še bolj razžali nego vprvič; hoče popraviti pohujšanje, pa tako nerodno, da še bolj pohujša itd.)*

Kdor hoče rane celiti, se jim ne sme laskati.

Kdor zna rano prav obvezati, jo je že napol zacelil.

Rana, katere se kdo večkrat dotika, se težko zaceli.

Bolje je rane celiti, kot jih narediti.

Reki: Rana je zaceljena. *(Napaka popravljena; razžaljenje odpuščeno; jeza, žalost pozabljena itd.)*

S soljo rane celiti. *(Napačnega pomočka se posluževati; rano še izhujšati.)*

Počakaj, da se mu rana zaceli . . .

Ta rana se ni dala zaceliti brez joka.

Cena.

Vsaka reč ima svojo ceno, je rekla branjevka, ki je prodajala gnila jabelka. *(Slab zagovor.)*

Lahko zniža ceno, kdor je cenil dovolj visoko. Kdor noče prodajati pod ceno, mora nastaviti višjo ceno.

Kakršna cena, tako blago.

V ceni se človek lahko goljufa. *(Rado se zgodi, da ne cenimo sebe in drugih po pravi vrednosti.)*

Reki: Ima stalne cene. *(Se ne da rad pogovoriti.)*

Zna dobro ceniti svoje blago. *(Zna spretno izkoristiti svoje zmožnosti in svoje gmotno stanje.)*

Rešitev zastavice v št. 9.

Voznik, ki v mestu odvažja smeti.

Prav je rešil: Kumar Rudolf, učenec v Ljubljani.

Odgovor na šaljivo vprašanje v št. 9.

Vsakdo sam vé, kje ga čevelj žuli.

„Vrtec“ izhaja 1. dné vsakega meseca in stoji s prilogo vred za vse leto 5 K 20 h, za pol leta 2 K 60 h — Uredništvo in upravnništvo Šv. Petra cesta št. 78 v Ljubljani.

Izdaje društvo „Pripravniki dom“. — Urejuje Ant. Kržič. — Tiska Katoliška Tiskarna v Ljubljani.